

תת"ע 8623/10/19 - יהודה יוסף יצחק אסרף נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 8623-10-19 מדינת ישראל נ' אסרף
תיק חיצוני: 38118040906

בפני המבקש נגד המשיבה
כבוד השופטת דורית בונדה
יהודה יוסף יצחק אסרף
מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 4.12.2019, בהעדר התייצבות לדין ההקראה אשר נקבע בעניינו
2. המבקש הורשע בהעדרו בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום ולפיה נהג ביום 16.11.2018 בשעה 12:40 רכב ברחוב ויצמן בקריית מלאכי, והסיע ילד שמלאו לו שלוש שנים אך טרם מלאו לו שמונה שנים, כשהילד אינו רתום במושב בטיחות או מושב מגביה, המתאים לגובהו ומשקלו של הילד, זאת בניגוד לתקנה 83 א(ב) (2) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 750 ₪, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002, ביחס לעבירה בה הורשע.
4. לטענת המבקש, לא קיבל את ההזמנה לדין, זאת חרף בקשתו להישפט ומכאן בקשתו לביטול פסק-הדין. עוד טען המבקש, "שיש בידו טענות וראיות שסותרות את קבלת הדו"ח ועונשו".
5. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה, נוכח קיום אישור מסירה המעיד כי המבקש הוזמן לדין אולם לא דרש את דבר הדואר.
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על

עמוד 1

ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

8. ביחס לטענה בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה הקיים בתיק מעלה, כי ההזמנה לדיון נשלחה אל המבקש בדואר רשום, אל כתובתו, אולם חזרה מן הטעם "לא נדרש".

9. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשעה המבקש ולפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלו".

10. הפסיקה אף היא קבעה, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו תת"ע 6057-12-11 (אשד') **בכר נ' מדינת ישראל** (10.7.12) שם:

"מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט המבקש ביקש להישפט פעל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".

וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל (20.11.13).

11. בענייננו, המבקש כאמור נמנע מלקבל את ההזמנה לדיון, בכך שלא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו כדין, בכך קמה החזקה כי ההזמנה לדיון הומצאה לו כדין וחרף זאת לא טרח המבקש להתייצב למשפטו.

12. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקש זומן כדין ולא התייצב, הרי שרואים אותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן לשופטו בהעדר, כפי שגם נעשה.

13. למבקש ניתן איפוא יומו ונותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו כדין, ייגרם למבקש עיוות דין.

14. המבקש לא העלה כל טענות הגנה בבקשתו ואף לא תמך בבקשתו בתצהיר.

15. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייבב לדיון ולטעון טענותיה ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייבב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

וראו גם רעפ 2282/07 דניאל דגן נ' מדינת ישראל (14.3.07), שם:

"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדיון ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

16. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת כי מדובר בעונש כפי הברירה (לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך, זאת חרף אי התייבבותו.

18. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדיון, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין ומשכך, אני מורה כי פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 4.12.2019 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדיון.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תש"פ, 22 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

